



עפ"ת 1918/01/15 - שירי שמשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 1918-01-15 שירי שמשה נ' מדינת ישראל
תת"ע 4805-07-14
15 ינואר 2015

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המעוררת
נגד
המשיבה
שירי שמשה
מדינת ישראל

נוכחים:

המעוררת הופיעה

ב"כ המשיבה - עו"ד נועה רסקין

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המעוררת נרשם דו"ח תנועה שייחס לה עבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, כל זאת ביום 28.04.14 בעיר תל-אביב.

למעוררת ניתנה ברירה בדו"ח שנרשם לה, לשלם קנס בסך ₪ 500 או במידה ואין היא אשמה, לדעתה, לנהל משפט. המעוררת בחרה באופציה השנייה וביקשה את יומה.

בישיבת המענה ביום 10.08.14 כפרה בבית משפט קמא, ובשל כך קבע בית משפט קמא את הדיון לשמיעת ראיות ביום 17.11.14 שעה 09:30. ראווה לציון העובדה שבית משפט קמא, אכן, למרות יומנו העמוס, קבע לשמיעת ראיות תוך זמן קצר.

ביום 16.11.14 כנראה בסמוך לשעה 15:20, שלחה המעוררת פקס לבית משפט קמא ובו ביקשה לבטל את שמיעת הראיות, בצינה שבשל טיב עבודתה וסוגו, לא תוכל להתייצב לדיון למחרת וביקשה "לשלם את הקנס המקורי שניתן לי".

בית משפט קמא ראה את ההודעה, מטבע הדברים, רק ביום 17.11.14, יום שמיעת הראיות, ואז החליט שלא לכבד את בקשתה וזאת טרם הגיע מועד הדיון, ובית משפט קמא כתב כך בהחלטתו "אין בפנייתה הנוכחית של הנאשמת



אמירה כי היא חוזרת בה מכפירתה בביצוע העבירה...אי-התייצבות לדין תביא לשפיטה בהיעדר. אתכבד גם ליידע את הנאשמת, ככל שתורשע, אין הכרח שיוטל עליה הקנס המקורי".

המערערת אכן לא התייצבה לדין. עדת התביעה השוטרת המתינה ובית משפט קמא הרשיע את המערערת בהיעדרה וגזר עליה קנס בסך ₪ 850. בהכרעת דינו בית משפט קמא חזר פחות או יותר על החלטתו על הכתב שצוינה לעיל.

המערערת אז במכתבה, גם היום, איננה סבורה שעברה עבירה אך היא מעדיפה לסיים את ההליכים - כך העדיפה לעשות גם בבית משפט קמא, כדי לא להפסיד יום עבודה. המערערת לא שקטה על שמריה ולא התייצבה, אלא מיהרה ושלחה לבית משפט קמא הודעה על כך שלא תתייצב לדין וכן שהיא מבקשת לסיים את ההליכים כאילו לא פנתה בבקשה להישפט - עובדה שיש לזקוף לזכותה. במאמר מוסגר ייאמר, שבית משפט העליון בהליך אחר בעניין זה קבע שעל המשטרה כבר בדו"חות הניתנים בשטח או הנשלחים לבית הנאשמים לציין בפניהם את העובדה שניהול הליך בבית משפט עלול להביא אותם לענישה כבדה יותר מהקנס הקבוע בברירת המשפט.

בנסיבות, הנני סובר, גם תוך התחשבות בכך שמדובר בנהגת ותיקה יחסית המחזיקה רישיון נהיגה משנת 2000 ולחובתה רק שתי הרשעות קודמות, שאין הצדקה להחמיר בענישתה מעבר לברירת המשפט.

אמנם המערערת לא הודיעה לבית משפט קמא במפורש שהיא מודה בעבירה כששלחה את המכתב באמצעות הפקס, אך ברור היה באמירתה שכשהיא מבקשת לשלם את הקנס המקורי, היא לוקחת אחריות.

בשולי הדברים, אבקש להתייחס לאמירת בית משפט קמא - שהמערערת לא אמרה במפורש בבקשתה המצוינת לעיל, כי היא מבקשת או לחזור בה מכפירתה או שחוזרת בה מכפירתה: ראשית ייאמר שאין מדובר בעו"ד אלא באזרח לא מיוצג ולכן אין צורך להקפיד עמו בעניין זה, אבל ממילא "חזרה מכפירה" הוא ייצור כלאיים מוזר, פיקציה שהומצאה טרם חקיקתו של סעיף 94(ב) לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, שמטרתו הייתה לגרום לכך שהמדינה תוכל לחזור בה מאישומים מבלי שהדבר יביא לזיכויו של נאשם - סוגיה שנפתרה, כאמור, בחקיקתו של סעיף 94(ב) לחסד"פ.

אכן, הביטוי "בקשה לחזור מכפירה" שגור בפי בעלי דין ובתי המשפט, ואפילו בית המשפט העליון נזקק לכך - ראה רע"פ 11494/05, **אפרים פולק ואח' נ' מדינת ישראל** (29.05.06), אבל בניגוד לחזרה מהודאה, שהיא מעוגנת בחוק בסעיף 153 לחסד"פ, אין שום התייחסות בחוק לחזרה מכפירה, ודאי שנאשם מודה במה שכפר בו קודם כדי להשיג את אותה תוצאה.

אחרי כל הדברים האלה, כאמור, הנני מתקן את גזר דינו של בית משפט קמא.

המערערת תשלם תוך 30 יום מהיום קנס בשיעור של 500 ₪ בלבד במזכירות בית המשפט.

ניתן והודע היום, כ"ד טבת התשע"ה,
15/01/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

